

РЕШЕНИЕ

№ 599

гр. София, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Елена Тахчиева
Димитър Мирчев

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20211000503495 по описа за 2021 година

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, ГРАЖДАНСКО ОТДЕЛЕНИЕ,
14 състав, в публичното заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АСЯ СЪБЕВА

ЧЛЕНОВЕ: ЕЛЕНА ТАХЧИЕВА

ДИМИТЪР МИРЧЕВ

при секретаря **ПАВЛИНА ХРИСТОВА**, като разгледа докладваното от съдия Събева гр.дело № 3495 по описа за 2021г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 264873 от 20.07.2021г. постановено по гр.д.№ 10873/2010г. по описа на СГС, ГО, 13 състав, е отхвърлен изцяло иск с правно основание чл.407 ТЗ /отм./ вр.чл.52 ЗЗД, предявен от Ш. Ю. Ч., срещу „Дженерали застраховане“ АД, за заплащане на сумата от 300 000 лв. представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени по повод възникнало на 01.10.2005г. ПТП, при което е настъпила смъртта на съпруга й Д. Ч., ведно

със законната лихва върху главницата, считано от датата на ИМ-29.09.2010г. до окончателното изплащане на вземането, като неоснователен.

Присъдени са разноски, като Ш. Ю. Ч. е осъдена да заплати на „Дженерали застраховане“ АД, сумата от 750 лв. направени разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

С решение от 27.09.2021г. е допусната поправка на ЯФГ в диспозитива на решението, като правната квалификация на исковата претенция следва да се чете чл.407 ал.1 ТЗ /отм./ вместо КЗ /отм./.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението е депозирана въззивна жалба от ищеца по делото.

Жалбоподателят-ищец Ш. Ю. Ч. оспорва решението изцяло и моли съда да го отмени и уважи претенцията в пълен размер. Изтъква факта, че са неправилни изводите на съда, че с влязлото в сила решение по наказателното дело е било определено едно страведливо обезщетение и макар, че ответникът не обвързан със сила на присъдено нещо, бил обвързан от ТР на ВКС, което е цитирано № 1/2014 от 23.12.2015г. на ОСТК на ВКС. Тези изводи са незаконосъобразни и противоречат на конституцията на РБългария и на Европейското право. Твърди, че Директива 14 от 2005г. на ЕС за размера на отговорността на застрахователя е задължителна за българския съд, поради което и съгласно нейните разпоредби отговорността на застрахователя в производството по пряк иск към него е в размер на 1 млн. лева за едно пострадало лице. Посочва, че прекият иск спрямо Застрахователя е единствено обезпечителен, той е регламентиран както в пар.1 от ДР на КЗ, така и в Директива 2005/14/ЕО, като с оглед функцията на застраховането, застрахователното обезпечение покрива значително по-голям размер, закрепен в застрахователната полица/ до 5 милиона/. Друг съществен аргумент в подкрепа на горното са различните финансови възможности на извършителя и неговия застраховател. Оттук и застрахователното обезщетение следва да е различно. Срещу застрахователя може да се предяви целия размер на застрахователната сума, докато срещу прекия извършител това е невъзможно. В случай, че се приеме, че застрахователят отговаря само до размера на уважения граждански иск в наказателния процес, то се обезсмисля застраховката „Гражданска отговорност“ като такава по същество. В този случай се обезсмисля пар.1 от ДР на КЗ, както и разпоредбите на Директива 2005/14/ЕС относно паричните обезщетения, тъй като те стават недостъпни за трети увредени лица. Моли да бъде отменено решението в частта над уважения иск за сумата от 50 000 лв. до пълния предявен размер в размер на 575 865 лева на предявените претенции за неимуществени вреди, както и в частта относно отхвърлените претенции от 200 000 евро - имуществени вреди и да бъдат уважени тези претенции за 320 000 евро неимуществени вреди и 200 000 имуществени вреди, ведно със законната лихва. Претендира разноски.

Въззиваемата страна „Дженерали застраховане“ АД оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Посочва, че в жалбата не е формулирано ясно искането на жалбоподателката, вкл. по отношение частта за имуществени

вреди, за които вреди отделен иск не е предявяван и такъв предмет на делото изобщо не е въвеждан в спора. Твърди, че без правно основание и отношение към решението са наведените доводи за различието във финансовите възможности на виновния водач и застрахователя на гражданската му отговорност като водач на МПС. Съдът правилно и мотивирано е постановил своето решение на база събраните в хода на делото доказателства и е направил своите изводи, в синхрон с очерталата се фактическа обстановка, като е изследвал в пълнота доказателствата. Изводите на съда са съобразени с разясненията, дадени в т.1 от ТР №1/2014 от 13.12.2015г. на ОСТК на ВКС. Отговорността на застрахователя е функционално обусловена от тази на водача, като такава тя не може да надвишава веднъж определения размер на отговорност за неимуществени вреди от съд, в чиято компетентност по закон е да стори това. От друга страна, ищцата вече е обезщетена с определеното и присъденото в нейна полза обезщетение за неимуществени вреди от съда в размер на 50 000 лв. от прекия извършител, с което се погасява и задължението на застрахователя към нея. Затова счита, че правилно и законосъобразно исковите срещу застрахователя са отхвърлени изцяло. Претендира разноски.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбата и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искове с правно основание чл. 407 ТЗ /отм./ вр.чл.45 и чл.52 ЗЗД.

Ищцата Ш. Ю. Ч. твърди, че на 01.10.2005г. в гр. София, в близост до бл.48, жк. „Красна поляна“, нейния съпруг - Д. Ч., докато пресичал платното за движение на обозначената за това пешеходна пътека, е блъснат от л.а. марка „Ситроен“, модел „Ксантия“, с рег. № *****, управляван от К. И. А.. Вследствие на инцидента за Д. Ч. настъпили телесни увреждания довели до неговата смърт. Търпи неимуществени вреди от загубата на своя съпруг - страдание и болка от загубата на човека, с когото имали години съвместен брачен живот и две деца. Твърди, че гражданската отговорност на делинквента е застрахована при ответното дружество, като въпреки отправената претенция за заплащане на застрахователно обезщетение такова не е постъпило. Претендира сума в размер на 300 000лв., обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на съпруга й Д. Ч., причинена от настъпило на 01.10.2005г. ПТП, ведно със законната лихва от подаването на ИМ до окончателното изплащане на вземането.

Ответникът Дж.генерали Застраховане“ АД е депозирал отговор на исковата молба, в който се изразява становище за неоснователност на предявения иск, тъй като пострадалите са обезщетени за същите вреди с уважените в наказателния процес по НОХД. № 253/2008 г. по описа на СГС, във вр. с ВНОХД № 410/2010г. САС, НО, 4-ти състав, недопуснато до касация с Решение № 292/26.05.2011г. ВКС, 3-то НО, приключило с влязъл в сила съдебен акт. срещу прекия причинител -виновния водач граждански искове, поради което е недопустимо да претендират от застрахователя повторно обезщетяване на същите вреди. Оспорва размера на претендираните неимуществени вреди като прекомерно завишен. Излага съображения, че размерът, в който е уважен гражданският иск по наказателното дело срещу прекия извършител е горната граница, до която може да бъде уважена претенцията срещу застрахователя. Релевира възражение за изтекла погасителна давност. Релевира възражение за съпричиняване от пострадалото лице, което е пресичало пътното платно на необозначено за това място, под висока степен на алкохолно опиянение. Оспорва размера на предявения иск като завишен и неотговарящ на принципа за справедливост. Оспорва началния момент, от който следва да бъде начислявана законна лихва. Твърди, че на ищцата

е изплатен пълният размер на присъденото ѝ в наказателното производство по граждански иск обезщетение, ведно с дължимата законна лихва.

От фактическа страна се установява, че подсъдимият К. И. А. е признат за виновен в това, че на 01.10.2005г. около 22 ч. в гр.София, на ул.Обиколна, пред бл.48, при управление на МПС - л.а.Ситроен, модел Ксантия, с ДК№ *****, нарушил правилата за движение чл.20, ал.2 ЗДвП и реализирал ПТП, при което по непредпазливост причинил смъртта на пешеходеца Д. Д. Ч. -престъпление по чл.343, ал.1, б.“в“, вр.ал.чл.342, ал.1, пр.3 НК.

В наказателното производство са предявени и уважени граждански иски, предявени от наследниците на пострадалото лице, вкл. от Ш. Ю. Ч.-съпруга на Д. Ч., в размер на 50 000лв.-обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на Д. Ч., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждането до изплащане на вземането и респ. са отхвърлени за разликата до първоначално предявения размер от по 80 000 лв., видно от приложената на л.43-50 влязла в сила на 26.05.2011г. присъда № 43/11.10.2010г., постановена по ВНОХД №410/2010г., на САС, НО, 4 състав.

Представено е удостоверение за наследници № 545/09.02.2006г. на Община Борино, от което се установява, че ищцата е преживяла съпруга и наследник по закон на Д. Ч./л.12/ Последната безспорно притежава активна материално-правна и процесуална легитимация. От заключението на депозираната съдебно-токсикологична експертиза на л.117, прието от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че в кръвната проба на починалия Д. Ч. се установява наличие на алкохол в концентрация 2.85 промила (на хиляда), която стойност е установена в кръвната проба взета от трупа при аутопсията. Доколкото Ч. починал на място, а трупът до аутопсията е съхраняван в хладилна камера, то установената стойност следва да се приеме за обективна и достоверна. Вещото лице намира, че починалото лице към датата на събитието е повлияно от алкохол, с установена концентрация на алкохол в кръвта от 2,85 промила, характеризираща се с дезориентация, психическа обърканост, световъртеж, потиснатост и раздразнителност, засилени емоционални състояния, нарушения на зрението и възприятията за цвят, форма, движение, размери, повишен болков праг, повишена мускулна некоординираност, атаксия, апатия, летаргия. При тази степен на алкохолно повлияване на лицето, същото не може да отразява адекватно заобикалящата го среда, да взема своевременни критични решения, които да са логично издържани и съобразени със заобикалящата го обстановка и информация, и то на фона на забавен мисловен процес и двигателни реакции, които обикновено са значително повлияни и некоординирани.

От заключението на депозираната АТЕ на л.112, прието от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че процесното ПТП е настъпило в гр. София на ул. „Обиколна” на прав пътен участък в района на бл.№ 48 ул. „Обиколна”, което се състои от две платна, разделени с двойна **непрекъсната линия** и е предназначена за двупосочно движение на автомобилите, като за всяка посока има по две пътни ленти. ПТП е настъпило в тъмната част от денонощието с намалена метеорологична видимост от силен валеж на дъжд. Процесният л.а.„Ситроен” се е движел по ул. „Обиколна”

в лявата пътна лента с посока от Околовръстен път към ул.Житница със скорост на движение 50 км/ч. Приближавайки към мястото на настъпилото ПТП, в същото време, пострадалият пешеходец предприема пресичане на платното за движение на ул. „Обиколна”, от ляво на дясно за посоката на автомобила. Пострадалият пешеходец е преминал през двете пътни ленти за насрещното движение на процесния автомобил и след като е спрял върху двете непрекъснати линии, разделящи двете платна за движение, е продължил движението си, навлизайки върху лявата пътна лента, по която се е движил процесния автомобил. Водачът на л.а. е имал възможност да вижда пострадалия пешеходец, но е продължил да се движи със скоростта от 50 км/ч и без да променя посоката си на движение. Пострадалият пешеходец е пресичал платното за движение след зоната на обособена пешеходна пътека. Автомобилът с предната си част челно, е ударил пешеходеца от дясната му страна. Вследствие на удара, който е бил под масовия център на тялото на пешеходеца, той е бил качен върху предния капак на автомобила. След удара, пешеходецът е бил отхвърлен напред от автомобила, като се е установил върху платното за движение, а л.а. е продължил движението си, като е намалил скоростта си с аварийен режим и се е установил в близост до мястото на удара.

Посочва, че водачът на процесния автомобил, движещ се със скорост 50 км/ч. **не е имал техническа възможност да спре преди мястото на удара с пешеходеца и да предотврати настъпването на ПТП и при трите варианта на пресичане на пешеходеца - спокоен ход, бърз ход и спокойно бягане, за моментът, когато последният е навлязъл върху лявата пътна лента, по която се е движил л.а.** Той е щял да има възможност да спре преди мястото на удара и да предотврати настъпването на ПТП, ако се е движил със скорост 21,66 км/ч. при спокоен ход на пешеходеца, 18,04 км/ч. при бърз ход на пешеходеца и 13,07 км/ч. при спокойно бягане на пешеходеца. За моментът на първо стъпване на пешеходеца върху платното за движение, водачът на автомобила е имал възможност да спре преди мястото на удара и да предотврати настъпването на ПТП, при трите варианта на движение на пешеходеца. **Затова прави извод, че от техническа гледна точка, пострадалият пешеходец е допринесъл за настъпилото ПТП, с пресичането на платното за движение в момент, в който от дясната му страна го е приближавал процесния автомобил, като е навлязъл в опасната му зона за спиране.**

С оглед гореизложеното съдът намира за доказано пълно и главно възражението на застрахователя за съпричиняване от страна на пострадалия, който не само е нарушил ЗДвП, пресичайки на необозначено място /при двойна непрекъсната линия/, в тъмната част от денонощието и при валеж от дъжд, при това с установена концентрация на алкохол в кръвта от 2,85 промила, характеризираща се с дезориентация, психическа обърканост, световъртеж. При тази степен на алкохолно повлияване на лицето, същото не може да отразява адекватно заобикалящата го среда, да взема своевременни критични решения, които да са логично издържани и съобразени със заобикалящата го обстановка и информация, и то на фона на забавен мисловен процес и двигателни реакции, които обикновено са значително повлияни и некоординирани т.е. сам се е

поставил в риск. Затова приносът следва да се определи на 30%.

Издаден е изпълнителен лист от 21.07.2011 г. от СГС, с който К. И. А. е осъден да заплати на Ш. Ю. Ч. 50 000лв.-обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 01.10.2005г. до изплащане на вземането, въз основа на който е образувано изп.дело №20118620400003/11г. по описа на ЧСИ М. Г..

От удостоверение изх.№ 00115/20.04.2021г. на ЧСИ Г. /л.127/ се установява, че по изп.дело е събрана сума в размер на 75 618,45лв., от които на Ш.Ч. са преведени 65 317,94лв., с които са погасени вземанията за главница 50 000лв. и част от дължимата лихва /127стр./ Според справката остават дължими 13 011 лв. разноски и лихви. Пред въззивна инстанция ЧСИ Г. представя удостоверение с различно съдържание, от което следва, че дългът е нараснал във времето по неясни причини. Затова САС не кредитира приложеното на л.30 удостоверение от 18.04.2022г.

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 407 ТЗ /отм./“ Увреденият, спрямо който застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя.”

Съгласно чл.300 ГПК влязлата в сила присъда, която е задължителна за гражданския съд по въпросите извършено ли е деянието, противоправно ли е то и виновен ли е деецът.

Ищцата по настоящото дело попада в кръга на легитимираните лица, които имат право да получат застрахователно обезщетение за неимуществени вреди. Съгласно Постановление №4 от 25.05.1961г. на Пленума на ВС и Постановление №5 от 24.11.1969г. на Пленума на ВС „Кръгът на лицата, които имат право на неимуществени вреди, се определя от съда по справедливост и обхваща най-близките роднини като **низходящите, възходящите и съпруга.**

Ответното дружество не е обвързано със СПН относно решението по вече уважения граждански иск, тъй като не е участвало в наказателното производство, поради което се обосновава извод за допустимост на процесуалното възражение за съпричиняване на резултата т.е. възражението не е преклудирано.

Що се отнася до основният спорен по делото въпрос – има ли съпричиняване от страна на пострадалия следва да се отговори положително, тъй като пострадалият е бил силно алкохолно повлиян - с установена концентрация на алкохол в кръвта от 2,85 промила, характеризираща се с дезориентация, психическа обърканост, световъртеж, нарушения на зрението и възприятията за размери, повишена мускулна некоординираност. Пострадалият сам се е поставил в риск, тъй като е пресичал пътното платно в тъмната част от денонощието около 22 часа, след зоната на обособена пешеходна пътека, при забавени реакции, с което е улеснил механизма на настъпване на ПТП и вредните последици. Затова при конкретиката на случая съдът следва да отчете принос на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат с намаляване на дължимото обезщетение, на основание чл.51 ал.2 ЗЗД.

На трето място гражданската отговорност на причинителя на вредите към момента на

причиняването им е била застрахована при ответното дружество по силата на сключен договор за застраховка "гражданска отговорност" по смисъла на чл. 223, ал. 1 КЗ.

Четвърто следва да се отбележи, че съгласно ТР № 2/2010г. [от 06.06.2012 г. по т. д. № 1/2010 г.](#) на ОСТК на ВКС е формирана задължителна практика на ВКС, съгласно която правото на обезщетение следва да се счита за погасено едва след окончателното удовлетворяване на увреденото лице, което настъпва с плащане на обезщетение до пълния размер на причинената вреда или до размер на застрахователната сума, ограничаваща договорната отговорност на застрахователя; Погасяването на прякото право посредством пълното обезщетяване на вредите от делинквента обуславя неоснователност, а не недопустимост на пряката искова претенция срещу застрахователя. Затова, доколкото вредата се смята за обезщетена не когато е установена с влязло в сила решение, то всяко едно от тези права следва да се счита за погасено **само след окончателно удовлетворяване на увреденото лице, което настъпва с реалното плащане пълния размер на тази вреда,** съответно плащане до размера на застрахователната сума, ограничаваща договорната отговорност на застрахователя в хипотезата на предявен пряк иск, но не и с уважаването на който и да е от двата иска. В конкретния казус има извършено плащане от страна на делинквента към пострадалата ищца, сега жалбоподател, като според справката на ЧСИ Г. пред СГС е платено само частично до размер от 75 618,45лв., от които на Ш.Ч. са преведени 65 317,94лв., с които са погасени вземанията за главница 50 000лв. и част от дължимата лихва /127стр./ Според справката остават дължими 13 011 лв. разноски и лихви. Затова искът е допустим, а разгледан по същество същият е неоснователен като погасен чрез плащане.

Досежно размера на обезщетението, съдът съобрази следните обстоятелства:

Отговорността на застрахователя за вреди по застраховка "Гражданска отговорност" има договорен характер спрямо застрахования, като в хипотезата на чл. 407, ал. 1 (отм.) ТЗ отговорността на застрахователя към третите увредени от застрахования лица е тъждествена по обем и съдържание с отговорността на прекия причинител, поради което застрахователят дължи на увредения това, което му дължи делинквентът по правилата на деликтната отговорност, при ограниченията, въведени от специалните правни норми.

Според законодателното разрешение съответстващо на въведеното с чл. 4-г от Директива 90/232/Е. в редакцията му след изменението по Директива 2005/14/ЕО изискване, увреденият разполага с пряко право да иска репарирание на претърпените от него вреди и от друго задължено, наред с делинквента лица. Застрахователят не може никога на дължи повече от прекия причинител на непозволеното увреждане. В производството по прекия иск срещу него, основан на чл.407 ТЗ /отм./, съответно чл.226 КЗ той може да въвежда всички възражения свързани с деликтната отговорност на застрахования делинквент. Отговорностите на причинителя и застрахователя съществуват успоредно като конкуриращи се, а не взаимно изключващи се и се погасяват в един и същи момент. Всяко едно от тези права следва да се счита удовлетворено само след пълно плащане на вредата, съответно плащане до размера на застрахователната сума, ограничаваща договорната отговорност на

застрахователя в хипотезата на предявен пряк иск. Поради обезщетителния характер на прякото право, само реалното обезщетяване от застрахователя на понесените от пострадалия вреди в пълен размер ще има за последица неговото погасяване, такъв ефект ще настъпи и за деликтното право. При извършено частично плащане от застрахователя в рамките на определения лимит по застрахователната полица, увреденият всякога има интерес да претендира разликата до пълната обезвреда от деликвента. Обратното не е вярно. Съобразено така възприето разрешение позволява да се приеме, че вторичният характер на прякото право спрямо деликтното право изключва и наличието на възможност застрахователят да дължи повече от дължимото от прекия причинител на неправомерното увреждане. Затова чрез прекия иск срещу застрахователя на гражданската отговорност на деликвента на пострадалия от деликт не може да бъде присъдено обезщетение за неимуществени вреди в по-висок размер от определеното му в наказателното производство по реда на чл.45 ЗЗД обезщетение за същите неимуществени вреди от прекия причинител на вредата, с влязъл в сила съдебен акт.

Затова решението по деликтния иск срещу застрахователя няма сила на присъдено нещо срещу застрахователя на гражданската му отговорност, но обхватът и размерът на вредите, когато са едни и същи, имат обвързващо спрямо него действие в материалноправно отношение. Ето защо по прекия иск, основан на чл.407 ТЗ или чл.226 КЗ, застрахователят обезщетява причинените вреди в същия размер, в който, на основание чл.45 ЗЗД е задължен да ги обезщети застрахованият деликвент, но само до размера на уговорената в застрахователния договор застрахователна сума. Гражданската отговорност макар и застрахована, се регулира и зависи от отношението между деликвента и увреденото лице.

Следователно дължимото от застрахователя обезщетение за причинени неимуществени вреди се определя на 50 000 лв.

Съдът, разглеждащ прекия иск на пострадалото лице срещу застрахователя е обвързан и е задължен да вземе предвид влязлото в сила решение по предявения в наказателното производство граждански иск с правно осн.чл.45 ЗЗД срещу деликвента, който размер се явява граница и за отговорността на застрахователя, т.е. касае се до императивно материално правило, което по силата на т. 1 от ТР № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС се прилага служебно от въззивния съд./така решение № 220 от 15.01.2019г. ПО Т. Д. № 652/2018 Г., Т. К., I Т. О. НА ВКС, постановено по реда на чл.290 ГПК/ Така претенцията за присъждане на обезщетения за неимуществени вреди се преценява за основателна в размер на сумата 50 000 лв. Този размер следва да бъде съответно редуциран предвид установеното съпричиняване на вредите от починалия, като намаляването на дължимото от деликвента обезщетение не е обусловено от преценката дали е налице виновно и противоправно поведение на пострадалото лице за настъпване на увреждането. Затова и като съобрази наличието на принос на самия пострадал при ПТП за настъпването му, който се определя на 30% или 15 000 лв., остават дължими 35 000 лв., които са вече платени от страна на деликвента /както и ЧСИ Г. да изчислява дължимите лихви и разноси/.

С оглед съвпадане изводите на първа и настоящата инстанции решението следва да

бъде потвърдено.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

Обжалваем интерес от 300 000 лв.

На осн.чл.78 ал.3 ГПК жалбоподателката дължи в полза на въззиваемата страна направените разноси пред въззивна инстанция, но такива няма и не следва да се присъждат. На осн.чл.78 ал.8 ГПК се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв., което е изрично поискано в последното о.с.з.

Воден от горното и на основание чл.272 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 264873 от 20.07.2021г. постановено по гр.д.№ 10873/2010г. по описа на СГС, ГО, 13 състав, и решение от 27.09.2021г., с което е допусната поправка на ЯФГ в диспозитива на решението по чл.247 ГПК /неразделна част от него/.

ОСЪЖДА Ш. Ю. Ч., ЕГН *****, гр.***, ул.***, бл.***, вх.*, ет.*, ап.** **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** „Дженерали застраховане“АД, ЕИК 030269049, със седалище и адрес гр.София, бул.Княз Ал.Дондуков“ № 68 сумата от 300 лв./триста лева/ юрисконсултско възнаграждение за явяване пред въззивна инстанция.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____